

Casa de oaspeți „Sfântul Ilie” Cluj-Napoca

În data de 20 iulie, la sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, vom sărbători hramul Casei de oaspeți „Sfântul Ilie” din cadrul complexului nostru parohial. Prin acest proiect oferim găzduire temporară gratuită pentru bolnavi sau aparținători ai acestora care vin la spitalele din municipiul Cluj-Napoca. Casa de oaspeți are o capacitate de cazare de 12 locuri, în camere cu băi proprii și funcționează de aproape 2 ani, din data de 1 august 2019. Persoanele care doresc pot servi masa de prânz la cantina socială a parohiei. Până acum s-a oferit găzduire pentru 470 de persoane din toată țara: Iași, Timișoara, Sibiu, Oradea, Drobeta Turnu Severin, Râmnicu Vâlcea, Brașov, Baia Mare, Bistrița, Botoșani, Hunedoara, Târgu Jiu ș.a.

L-am ales pe Sfântul Prooroc Ilie ca ocrotitor al așezământului din două motive. În primul rând, ca un mesaj de întărire pentru bolnavi și pentru cei aflați în nevoi, cu nădejdea ca marele prooroc să-i ajute și pe aceștia, așa cum a ajutat-o pe văduva din Sarepta Sidonului când făina și uleiul nu s-au terminat (*III Regi 17, 15-16*) și apoi când a mijlocit minunea dumnezeiască a învierii fiului ei (*III Regi 17, 21-22*). În al doilea rând, îl avem pe Sfântul Ilie ca ocrotitor în memoria primului preot de la biserica noastră, părintele Ilie Fulea, care a slujit pentru prima dată Sfânta Liturghie în această biserică în ziua de Crăciun în anul 1796 și a trecut la cele veșnice în anul 1828, având locul de veci în fața Sfântului Altar.

Atunci când primim pe străini, îl primim pe Însuși Mântuitorul Hristos, care se identifică cu ei, potrivit cuvântului Evan-

gheliei: „Străin am fost și M-ați primit...” (*Matei 25, 35*). Iar Sfântul Apostol Pavel spune că: „Primirea de oaspeți să n-o uitați, căci prin aceasta, fără ca să știe, unii au primit în gazdă îngeri” (*Evrei 13, 2*), referindu-se la ospitalitatea dreptului Avraam, care fără a ști dinainte, a primit în gazdă pe îngeri sub chipul a trei străini (*Facere 18, 1-5*).

Mulțumim tuturor binefăcătorilor care sprijină funcționarea proiectului social de găzduire a bolnavilor și ai aparținătorilor acestora.

Pr. Cristian Baciu

Cărți pentru fiecare

- MARTA PETREU, *Blaga, între legionari și comuniști*, Colecția Plural, Polirom, Iași, 2021, 352 p.

Autoarea cercetează zvonurile care au circulat și circulă încă în mediul românesc, uneori și în cel internațional, despre posibila orientare politică extremistă – legionară, apoi și comunistă – a lui Lucian Blaga. Consilier al parohiei noastre Sfânta Treime din Cluj, poet, dramaturg și filosof, Blaga este cel mai complex autor din cultura românească a secolului XX. Acesta, spre deosebire de alți filosofi sau scriitori români, nu a făcut politică și nu a scris texte politice. Ce semnificație a avut pentru viața și opera lui faptul că a avut mulți prieteni și exegeți legionari, precum și exegeți și colaboratori comuniști? Au dreptate comuniștii, începând cu Lucrețiu Pătrășcanu și terminând cu Mihai Beniuc, să-l acuze pe Blaga și opera lui de fascism, legionarism, misticism, ortodoxism? Acestea și altele de același fel sunt întrebările la care încearcă să răspundă cartea de față.

BISERICA DIN DEAL

FOAIA LUNARĂ A PAROHIEI ORTODOXE SFÂNTA TREIME DIN CLUJ-NAPOCA

Strada Bisericii Ortodoxe, nr. 10, Cluj-Napoca, <http://bisericasfantatreimecluj.ro/>

An II, Nr. 7 Iulie, 2021

Cuviosul Paisie Aghioritul (prăznuit în 12 iulie)

Cuviosul Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiți părinți care au viețuit la Sfântul Munte Athos. S-a născut în Farasa Capadociei, Asia Mică, la 25 iulie 1924. Mai târziu, în 1953, va lua hotărârea de a rămâne definitiv la Sfântul Munte Athos. În anul 1979, se mută la Chilia Panagouda a Mă-

năstirii Kutlumuș, unde l-au cunoscut numeroșii pelerini care îl căutau pentru sfințenia vieții. Părintele Paisie a fost un om simplu, dar în același timp un om harismatic, un om de rugăciune care a adunat în el chipul apostolului, al teologului, al omului duhovnicesc, precum și chipul părintelui. Pe lângă darul de a citi gândurile oamenilor și al înainteverderii, sfântul

Paisie a învățat prin experiența directă a lui Dumnezeu, nenumărate minuni și chipul său de viață simplu mulțimile de oameni care îl vizitau la chilia sa de la Panagouda. De asemenea, toate cărțile lăsate de Părintele Paisie au ajuns la sufletele credincioșilor.

Cărțile sale nu sunt cărți care se citesc doar o singură dată, ci sunt cărți care se citesc continuu și se recitesc.

Începând cu anul 1988, starea de sănătate a părintelui Paisie s-a agravat. Părăsește pentru ultima oară Muntele Athos în data de 10 noiembrie 1993. În 4 februarie 1994 a fost operat la spitalul Theaghno din Tesalonic. A adormit întru Domnul la 12 iulie 1994, fiind îngropat, potrivit dorinței sale, în incinta Mănăstirii Sfântul Ioan Evanghelistul de la Souroti, lângă Tesalonic, unde a fost îngrijit în ultimele luni de viață, mormântul său devenind alinare și tămăduire pentru mulțimile care ajung zilnic acolo într-un șuvoi nescacat.

Sfințenia vieții părintelui Paisie Aghioritul a fost recunoscută prin trecerea sa în rândul sfinților de către Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, sub președinția Sanctității Sale Bar-

tolomeu, întrunit în ședința ordinară din ziua de marți, 13 ianuarie 2015, în cadrul căreia a fost aprobat în unanimitate referatul Comisiei Canonice a Bisericii Greciei pentru trecerea în rândul Sfinților Bisericii Ortodoxe a monahului Paisie Aghioritul.

Ce este evlavia

„Evlavia este frica de Dumnezeu, sfiala, sensibilitatea duhovnicească. Evlaviosul se sfiște în toate, dar această sfială picură miere în inima sa. Felul său de viață el nu îl socotește martiric, ci îl mulțumește. Mișcările lui sunt fine, atente. Simte puternic prezența lui Dumnezeu, a îngerilor și a Sfinților. Simte alături de el pe îngerul lui păzitor cum îl supraveghează. Are mereu în mintea sa faptul că trupul lui este biserică a Duhului Sfânt și trăiește simplu, în curăție și sfințenie. Pe cât poți, să cultivați evlavia și străpungerea inimii. Acestea vă vor ajuta să primiți harul lui Dumnezeu”.

(Sfântul Paisie Aghioritul)

Bicentenar Vasile Alecsandri

A.-M. Gherman

Vasile Alecsandri (21 iulie 1821 - 22 august 1890) a fost una din cele mai complexe personalități românești a secolului al XIX-lea. Descendent al unei familii de mici boieri moldoveni, a fost, din punct de vedere politic, unul din principalii participanți la crearea României moderne, atât din punct de vedere politic, cât și din punct de vedere cultural.

Din punct de vedere politic s-a implicat în cele mai importante evenimente care au dus la crearea României moderne: participant la revoluția din 1848 din Moldova și Transilvania, la Unirea Principatelor în 1859, susținător și prieten al familiei domnitorului Alexandru Ioan Cuza, și, după abdicarea acestuia, susținător al reformelor de modernizare a societății și economiei românești sub domnitorul Carol I, inclusiv al Războiului de Independență din 1877-8, prin care România și-a câștigat independența de sub suzeranitatea turcească, a încercat să răspundă atât prin acțiuni politice directe, cât mai ales prin opera sa literară acestor idealuri politice.

Activitatea sa literară, care îl face unul din cei mai importanți scriitori români ai secolului al XIX-lea, s-a manifestat în domeniul poeziei, teatrului și publicisticii, având contribuții majore în fiecare din aceste domenii.

Din punct de vedere publicistic a fost participant și susținător al revistelor „Dacia literară”, „Propășirea”, „Steaua Dunării”, care au jucat un rol de mare importanță în plămădirea culturii românești moderne, pentru ca, spre sfârșitul vieții, să ofere prin colaborarea sa autoritate revistei „Convorbiri literare”, la care colaborau și cei care au devenit marii clasici ai literaturii române: Eminescu, Caragiale, Creangă și Slavici.

Scrierile sale dovedesc implicarea sa în viața societății românești contemporane lui. Programului revistei „Dacia literară”, care cerea crearea unei literaturi naționale inspirate din trecutul nostru istoric, din folclor și din realitățile vieții cotidiene, i-a răspuns cu poeme istorice, poezii, comedii și mici scenete dramatice (numite de el „cânticele comice”), dar și cu pastelurile care descriu frânturi ale naturii peisajului moldovenesc familiar lui. Dacă multe din poemele sale istorice pornesc de la evocarea unor momente glorioase ale trecutului național, în timpul Războiului de Independență a compus ciclul „Ostașii noștri”, în care elogia eroismul trupelor luptând cu jertfelnicie la Plevna, la Grivița și la Smârdan.

O mare contribuție la dezvoltarea culturii naționale a adus-o prin publicarea primei culegeri de folclor. Cele două volume de *Poezii populare. Balade (cântice bătrânești) adunate și îndreptate de Vasile Alecsandri* (volumul I, 1852, volumul II, 1853) aduc o contribuție

Călătorii de vacanță cu mașina timpului (Recomandări de lectură)

Florin Bican, cititor

de mare importanță la dezvoltarea poeziei românești. Ele au fost precedate de ciclul *Doine și lăcrămioare*, compus între 1842 și 1852, publicat într-un singur volum în 1853.

Prin întreaga sa activitate literară a creat direcții importante ale literaturii românești, căci fără dezvoltarea direcțiilor deschise de el nu puteau să apară marii scriitori ca Eminescu, Caragiale, Arghezi, Coșbuc, Goga și mulți alții. Chiar dacă anumite scrieri ale sale par cititorului modern ca fiind imperfecte, în urma lui rămân cu neștirbită valoare literară poezii patriotice ca „Hora Unirii” (care inițial, compusă în Transilvania în timpul Revoluției din 1848, s-a numit „Hora Ardealului”) și „Sergentul”, pastelurile, încântătorul personaj Chirița și, mai ales, balada „Miorița”, pe care a ascultat-o pentru prima oară în munții Moldovei, a cules-o, a rescris-o și a publicat-o.

La sfârșitul clasei întâi, când am intrat pentru prima dată în vacanța de vară, mi se părea că nu se va termina niciodată. Pentru un copil mic, trei luni sunt o întindere infinită. Speram că dacă *nu fac nimic*, așa cum îmi propusesem, se va opri și timpul. Dar începutul noului an școlar a venit pe neașteptate. Cele trei luni de vacanță se evaporaseră rapid și nu știam unde dispăruseră. Mi-am propus ca, la următoarea vacanță de vară, să nu mai las timpul să-mi scape la fel de ușor. Dar, din nou, timpul a fost mai rapid decât mine. Spre sfârșitul vacanței încercam să mă consolez cu gândul că, din cele trei luni nesfârșite, mi-a mai rămas timp cât o vacanță de iarnă, cât o vacanță de primăvară, cât o vacanță de 1 Mai... Dar și ele treceau, chiar mult mai repede decât în timpul anului școlar.

De-abia după clasa a treia am descoperit o metodă prin care să pot dilata timpul, prelungindu-mi vacanța de vară dincolo de orice așteptări. Învățasem între timp să citesc. Și citeam. Și cu fiecare carte citită mai adăugam un anotimp vacanței mele de vară. Iar în timpul școlii, fiecare carte pe care o citeam avea gust de vacanță de vară. Călătoream cu cartea în timp și în spațiu. Exploram astfel nu doar trecutul și viitorul – prezentul mi se dezvăluia și el ca un nesecat izvor de timp.

Dacă vrei ca vacanța de vară, concediul, sau orice moment de răgaz să se prelungească, încălecați pe-o carte și ea se va transforma în chip miraculos într-o mașină a timpului. Că de aia spune și Ion Creangă, în *Povestea lui Harap Alb*, „Dumnezeu să ne ție, că cuvântul din poveste, înainte mult mai este”.

Pentru cei care nu s-au plimbat încă cu ele, recomand câteva din mașinile timpului cu care mi-am prelungit, nu o dată, vacanțele de vară: Mark Twain, *Aventurile lui Tom Sawyer*, Astrid Lindgren, *Aventurile Lui Kalle Blomkvist*, Erich Kästner, *Emil și detectivii*, basmele Fraților Grimm și ale lui Petre Ispirescu, *O mie și una de nopți...* Și de-atunci s-au mai scris multe, multe altele. De pildă, *Olguța și un bunic de milioane*, sau *Olguța și Operațiunea Jaguarul*, de Alex Moldovan. Poate că veți fi curioși să explorați Clujul împreună cu Olguța... Merită! Așa că, „Dumnezeu să ne ție, că cuvântul din poveste, înainte mult mai este”.